Eclipsa și... Trubadurul

(Grigore Constantinescu – 3 martie 2007)

De aproximativ cinci decenii **Trubadurul** de Verdi umple fără întrerupere sălile operei bucureștene, datorită superbei muzicii și ocaziei de performanță oferite de partitură mai ales pentru cvartetul solistic. La modul ideal, ne-am putea aduce aminte de spectacole ce reuneau în distribuție artiști ca Maria Slătinaru, Elena Cernei, Ludovic Spiess, Nicolae Herlea, ceea ce ne permite să înțelegem rezistența la erodare a acestei capodopere romantice.

Premiera de sâmbătă a aliniat o distribuție nu lipsită de interes, ordinea valorică fiind oarecum alta, cu Iordache Basalic – De Luna (îmbrăcat ca un rocker), Mariana Colpoș – Leonora (cu coafură punk) și doi oaspeți cu prestații discutabile, fie ca voce, Liliana Lavric de la Chișinău – Azucena, fie ca stil de cânt – Akhmed Agadi de la Sankt Petersburg – Manrico. În rest, prezențe pe linia deja familiară publicului, însă cu creșteri de calitate pentru orchestra dirijată de Iurie Florea și momente splendide pentru corul condus de Stelian Olariu. Marele compozitor italian a fost deci onorat cum se cuvine, justificând celebritatea acestei opere fierbinți prin sentiment și temperament.

Rămâne, firește, să privim, dacă se poate, spre gândirea regizorală a lui Alexander Hausvater, cu tot ce a cooptat în acțiunea realizării unui spectacol în manieră americănească de musichall secol XXI (lichting design și proiecții video Lucian Moga, scenografie Viorica Petrovici, coregrafie Mălina Andrei). Derutantă ca sensuri dramaturgice, bazându-se pe ilogic pentru continuitatea filmică a secvențelor, propunând lumini agresive, personaje adiționale absurde, bruitaje și dansuri de bar, sugestii imagistice venite din alte colțuri ale lumii, inclusiv cea africană, derularea reușește cu bine un singur lucru – trădarea în integralitate a lucrării verdiene, în numele unui alt adevăr decât cel originar. Este acest adevăr mai bun? Publicul răspunde prin atitudini pro sau contra, aplauze sau proteste.

Am asistat la o premieră programată odată cu eclipsa bucureșteană „de Lună”, sâmbătă la aproape aceeași oră. Numai că la Operă, eclipsa a fost a... Trubadurului verdian. Pentru orice fenomen ceresc, după un timp totul reintră în normal. Oare, așa va fi și cu ceea ce am ascultat, suportând cu greu ce am văzut pe scena noastră lirică?